

Bet. o. lovf. om betalingskort m.v.

§ 09, stk. 2.

Der kan fra bestemmelsen ikke sluttes modsætningsvis til, at der er hjemmel til at forlange CPR-nr. af den, der ønsker et betalingskort, eller er kortindehaver.

Dette forhold reguleres dels af § 01, dels af § 012.

Til nr. 22

Baggrunden for bestemmelsen er et ønske om, at de forretningsdrivende ikke skal bidrage til kortudsteders omkostninger ved driften af betalingssystemet via f.eks. en afgift pr. betalingstransaktion, idet disse omkostninger i så fald måtte belaste varernes pris. Bestemmelsen fritager derimod ikke betalingsmodtager for at finansiere egne omkostninger ved deltagelse i betalingssystemet som f.eks. anskaffelse og drift af nødvendigt apparatur.

Er betalingsmodtager tillige kortudsteder, dvs. er en og samme juridiske person, er det forudsat, at aktiviteten som kortudsteder omkostningsmæssigt vil hvile i sig selv, således at priserne generelt ikke belastes af omkostninger ved drift af betalingssystemet.

Stk. 2. Bestemmelsen indeholder et forbud imod, at kortudsteder fastsætter gebyrer, der ikke er ens i de enkelte butikker (betalingsmodtagere). Kortudsteder afskæres dermed fra at favorisere nogle betalingsmodtagere på bekostning af andre, og bestemmelsen tilsigter således at gøre betalingskort konkurrence-neutrale i denne henseende.

Reglen er ikke til hinder for, at et gebyr varieres efter andre parametre, f.eks. hyppigheden af brugen eller størrelsen af betalingen.

Til nr. 23

§ 14, stk. 2.

Formålet med bestemmelsen er at begrænse kortindehaverens tab ved uberettiget anvendelse af et betalingskort.

Ved fastsættelse af beløbsgrænser for simpel og grov uagtsomhed, må der foretages en afvejning af forskellige hensyn:

- kortindehavers økonomi må ikke slås i stykker hvis kortet mistes og misbruges,
- kortindehaver skal ved en passende høj selvrisiko motiveres til at passe på kortet og til at følge de forskrifter, der indgår

som led i kortudstederens sikkerhedsprocedurer,

- kortudsteder motiveres til at tilrettelægge sikkerhedsprocedurer, der begrænser tab ved misbrug mest muligt.

Der er enighed mellem industriministeren og folketingets erhvervsudvalg om, at beløbsgrænsen som udgangspunkt kan fastsættes i størrelsesordenen 1.000-5.000 kr. afhængigt af den udviste uagtsomhed. Der vil være mulighed for løbende regulering i det omfang, det viser sig nødvendigt.

Bedømmelsen af, om tabet er forvoldt uagtsomt eller forsægtligt, må i sidste instans finde sted ved domstolene.

Til nr. 24

Ændringen er redaktionel.

Til nr. 25

Bestemmelsen indebærer, at kortindehaveren frigøres for ansvar for tab forvoldt ved uberettiget brug af betalingskort fra det tidspunkt, kortudsteder får meddelelse om, at kortet er bortkommet eller i øvrigt er i en uberettigets besiddelse, uanset om kortudsteder er i stand til at hindre brug af kortet fra dette tidspunkt.

Til nr. 26

Bestemmelsen pålægger kortudsteder avisbyrden for, at de betalingstransaktioner, der registreres hos betalingsmodtager eller kortindehaver, ikke skyldes fejl i eller ved betalingssystemet. Hvis f.eks. kortindehaver protesterer mod en postering på en kontoudskrift, påhviler det kortudsteder at fremskaffe genpart af kvittering eller andet, som beviser at, transaktionen har fundet sted.

Til nr. 27

Ændringen er redaktionel.

Til nr. 28

Kapitel 01.

Kapitlet indeholder nogle særlige bestemmelser om de oplysninger, der registreres som led i virksomheden med betalingskortsystemer. Bestemmelserne supplerer lov om private registre, der i øvrigt opretholdes i